

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ד

קונטרס 324

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֲשָׂרִין. וּבְגִין כֵּךְ לֹא מַעֲנִישִׁין בִּי דִינָא עֲלָאָה, עַד
דִּישְׁלִים (נ"א עֲשָׂרִין) וְסִלְקָא לְעֲשָׂרִין שְׁנִין, לְקַבְּלֵיהוֹן
דְּעֲשָׂרִין בְּתֵי דִינָא. בְּמַתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילֵן תְּנִינֵן,
לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּעַה וְעֲשָׂרִין סְפָרִים דְּאֵתְכִלְיָן
בְּאוּרֵייתָא.

עֵינִין דְּרִישָׁא, אֵינֵן עֵינִין דְּלֹא מְסַתְמָרִין מְנַיְהוּ
חֵיבִיא. עֵינִין דְּנִימִין וְלֹא נִימִין. וּבְגִין כֵּךְ
אַקְרוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) עֵינִין כְּיוֹנִים. מָאֵי יוֹנִים. כְּמָה דְּאֵת
אָמַר, (ויקרא כה) וְלֹא תוֹנֵן אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (תהלים צד) וַיֹּאמְרוּ לֹא יֵרָאֶה יְהוָה וְגו'. וּכְתִיב (שם)
הַנוֹטֵעַ אֵזֶן הַלֵּא יִשְׁמַע וְגו'.

ספר מאורות הזהר

ג) לְלַמֵּד זֵהָר עַל צִיּוֹן הַרְשִׁב"י בְּמִרוֹן
וְכֵן נוֹהֲגִין בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל שְׁעַל כָּל קְבָר שֶׁל כָּל תַּנָּא אוֹ נְבִיא אוֹמְרִים אֵיזָה פְּסוּקִים
אוֹ מֵאֲמָרִים שֶׁל אוֹתוֹ הַנְּבִיא אוֹ הַתַּנָּא. וּכְכֵן נִדְפֵס שֵׁם עַל זֶה סֵפֶר אֶחָד מִלְּקֻט
מִמֵּאֲמָרִים שֶׁל הַתַּנָּאִים הַקְּבוּרִים לִזְמַר אוֹתָם עַל קְבָרָם, כִּי שֵׁם עַל צִיּוֹן קְבָרָם הַקְּדוּשׁ
מְסֻגָּל מְאֹד לְלַמֵּד תּוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה, כִּי שֵׁם יִזְכֶּה לְשִׁמְעַת דְּבוּרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, כִּי שֵׁם
בְּחִינַת אֲוִיר הַנֶּחֱם וְהַזָּךְ, שְׁעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִשְׁמָע דְּבָרֵיהֶם בְּלִבּוֹ וְיָשׁוּב לְהַשִּׁיב יתְבַרְךָ.
(סֵפֶר לְקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחִיָּה טְהוֹרָה הַלְכָה ד)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תְּקוּנָא דְעַל עֵינָא, שְׁעָרֵי דְמִתְשַׁעְרָן בְּשַׁעֲרֵי שְׁלִים.
מַאיֵנוּן שְׁעָרִין תְּלִין אֶלְף וְשִׁבְעָה מֵאָה מְאָרִי
דְאֲשַׁחֲוֵתָא, לְאַחַת קָרְבָא. וּבְדִין קִימִי בְלָהוּ
מִשׁוּלְשְׁלֵיהוֹן וּמִתְפַקְחִין עֵינֵינוּ.

כְּסוּתָא דְעַל עֵינֵינוּ, גְּבִינִין מִתְאַחֲדוּן בְּהוּ. וְאֶלְף רַבּוּן
מְאָרִי תְרִיסִין אֲתַאחֲדוּן בְּהוּ, וְאֵינוּן אַקְרוּן
כְּסוּתָא דְעֵינֵינוּ. וְכָל אֵינוּן דְאַקְרוּן עֵינֵי יי', לָא פְּקַחִין,
וְלָא אֲתַעְרוּן, בַּר בְּזִמְנָא דְאַלִין כְּסוּתֵי דְגְּבִינֵינוּ,
מִתְפַרְשֵׁן אֵינוּן תְּתַאי מַעְלָאי. וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְפַּרְשֵׁן
גְּבִינֵי תְתַאי מַעְלָאי, וְיִהְבִין אֲתֵר לְאַשְׁחַת מִתְפַקְחִין
עֵינֵינוּ, וְאַתְחִזִי כְּמֵאן דְאַתְעַר מִשִּׁנְתֵיהִי. אֲסַתְחֵרוּ עֵינֵינוּ

~~~~~ ספר מאורות הזהר ~~~~~

(ד) רבנו הרמ"ק במרוז

רבי אברהם גאלאנטי (בספרו קול בוכים, סוף קינה ב'). כותב: מה ששמעתי ממורי  
הרמ"ק [רבינו משה קורדובירן] זכרונו לחיי העולם הבא בהיותם על ציון הרבי  
שמעון בן יוחאי עליו השלום בהר מרוז. (קול בוכים, סוף קינה ב').

(ה) מרן הבית יוסף זכותו יגן עלינו אמן במרוז

מרן הבית יוסף רבן של ישראל חגג חג הסוכות במרוז, והתפלל שם תפלת החג,  
והקיף שם בד' מינים הציונים הקדושים הוא ותלמידיו, ולמדו שם זהר הקדוש, כמו  
שכתוב במגיד מישרים פְרַשֶׁת אָמַר, בְּאוֹר לְיוֹם ז' כ' תְּשַׁרִי (בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הוּא לַיִל ה'  
דחל המועד סכות) בָּא אֵלָיו הַמַּגִּיד וְזָה לְשׁוֹנוֹ: הַשֵּׁם עִמָּךְ וְכוּ', וְהָא גְּשָׁמִים דְאַתִּי לָא

הוא. הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה, מִלְכָּא דְשְׁלֹמָא דִּילֵיהּ, וְדָא אִיהוּ מִלְכָּא עֲלָאָה (וְהָא אִינְקֻמוֹת) הַמֶּלֶךְ סַתָּם, דָּא מִלְכָּא מְשִׁיחָא. דָּא עֲלָמָא דְדַכְוָרָא, וְדָא עֲלָמָא דְנוֹקְבָא. מְעַצֵּי הַלְבָנוֹן אֵינּוֹן אֵילָנִין נְטִיעוּ, דְעֶקֶר לֹון קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְשִׁתִּיל לֹון בְּאֶתֶר אַחְרָא, וְאֵלִין אַקְרוּן אַרְזֵי לְבָנוֹן, כְּמָה דְאֵת אֲמֵר, (תהלים קד) אַרְזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. וְלֹא אֶתְבַּנֵּי הָאֵי אַפְרִיזוֹן, וְלֹא אֲשַׁתְּכַלֵּל אֲלָא כְּהוּ.

שְׁלוֹ, וְזֵהוּ מֶלֶךְ הַעֲלִיּוֹן. (וְהָרִי בְּאַרְזֵה) הַמֶּלֶךְ סַתָּם, זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחִים. זֶה עוֹלָם הַזְכָּר, וְזֶה עוֹלָם הַנְּקֵבָה. מְעַצֵּי הַלְבָנוֹן - אוֹתָם אֵילָנוֹת נְטוּעִים שְׁעָקֵר אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁתַּל אוֹתָם בְּמִקוֹם אַחֵר, וְאֵלוֹ נִקְרָאִים אַרְזֵי הַלְבָנוֹן, כְּמֹו שְׁנַאֲמֵר (תהלים קד) אַרְזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. וְלֹא נִבְנְה הַאֲפְרִיזוֹן הַזֶּה וְלֹא נִחְקֵן אֲלָא בְּהֵם.

עוֹד מְעַצֵּי הַלְבָנוֹן - אֵלוֹ שֵׁשֶׁת יָמֵי בְרָאשִׁית שְׁכָל יוֹם יוֹם מְסֻדָּה אֵת הַאֲפְרִיזוֹן הַזֶּה סְדוּר שְׁנִרְאָה לוֹ. סְדוּר רֵאשׁוֹן: שׁוֹפֵעַ מִצַּד יָמִין, הָאוֹר הֵרָאשׁוֹן שְׁנַנְנוּ, וְנִטְלַ מִצַּד יָמִין, וְנִכְנַס בְּאֲפְרִיזוֹן הַזֶּה עַל יְדֵי יְסוּד אֶחָד וְעוֹשֶׂה בּוֹ שְׁמוּשׁ. אַחַר כֵּף מוֹצִיא אוֹתוֹ הַאֲפְרִיזוֹן דִּיוֹקָן אֶחָד כְּמֹו הָאוֹר הַזֶּה, וְזֵהוּ סוּד הַכְּתוּב (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. כֵּן שְׁאֲמֵר יְהִי אוֹר, לְמָה כְּתוּב וַיְהִי אוֹר? לֹא הֵצְטִירָךְ הַפְּסוּק לְכַתֵּב אֲלָא וַיְהִי כֵן. מָהוּ וַיְהִי אוֹר? אֲלָא שְׁאוֹתוֹ אוֹר הוֹצִיא אוֹר אַחַר שְׁנִרְאָה לוֹ, וְזֵהוּ יוֹם רֵאשׁוֹן מְאוֹתָם עֲצֵי הַלְבָנוֹן. סְדוּר שְׁנִי: שׁוֹפֵעַ מִצַּד שְׁמָאל, פְּרִישׁוֹת הַמַּיִם, בְּשִׁפְעַ שֶׁל אֲשׁ תִּקְיָפָה, וְנִטְלַ מִצַּד שְׁמָאל, וְנִכְנַס בְּאֲפְרִיזוֹן הַזֶּה וְעוֹשֶׂה בּוֹ שְׁמוּשׁ, וּמְפָרִיד בֵּין מַיִם שְׁבָצֵר יָמִין לְבִין מַיִם (שְׁבָצֵר שְׁמָאל). אַחַר כֵּף מוֹצִיא אוֹתוֹ אֲפְרִיזוֹן דִּיוֹקָן אֶחָד כְּמֹו שְׁלוֹ, וְזֵהוּ סוּד הַכְּתוּב, בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרִקִיעַ וּבִין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרִקִיעַ וַיְהִי כֵן. וְזֵהוּ יוֹם שְׁנֵי מְאוֹתָם עֲצֵי הַלְבָנוֹן. סְדוּר שְׁלִישִׁי: שׁוֹפֵעַ מִצַּד הָאֲמֻצֵּעַ, וּמִצַּד יָמִין, (ומצד שמאל)

תוֹ מְעַצֵּי הַלְבָנוֹן, אֵלִין שִׁית יוֹמִין דְּבְרָאשִׁית דְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, מְסֻדָּר בְּהָאֵי אַפְרִיזוֹן, סְדוּרָא דְאַתְחַזִּי לֵיהּ: סְדוּרָא קְדַמָּאָה. אֶתְנַגִּיד מְסֻטְרָא דִּימִינָא, אוֹר קְדַמָּאָה דְאַתְנַגִּיד, וְאַתְנַטִּיל מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וְעָאל בְּהָאֵי אַפְרִיזוֹן עַל יְדָא דִּיִסוּדָא חַד, וְעָבִיד בֵּיהּ שְׁמוּשָׁא. לְבָתֵּר אֲפִיק הֵהוּא אַפְרִיזוֹן חַד דִּיוֹקָנָא כְּגוֹוֹנָא דְהָאֵי אוֹר, וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. פִּיזוֹן דְאֲמֵר יְהִי אוֹר, אֲמָאֵי כְּתִיב וַיְהִי אוֹר, לָא אֲצִטְרִיךְ קְרָא לְמַכְתָּב, אֲלָא וַיְהִי כֵן, מָהוּ וַיְהִי אוֹר. אֲלָא, דְהֵהוּא אוֹר אֲפִיק אוֹר אַחְרָא דְאַתְחַזִּי לֵיהּ, וְדָא אִיהוּ יוֹמָא קְדַמָּאָה, מְאִינּוֹן עֲצֵי הַלְבָנוֹן.

סְדוּרָא תְנַיִנָא: אֶתְנַגִּיד מְסֻטְרָא דְשְׁמָאלָא, פְּרִישׁוֹ דִּימִינָא, בְּנַגִּידוֹ דְאֲשָׁא תִקְיָפָא, וְאַתְנַטִּיל מְסֻטְרָא דְשְׁמָאלָא, וְעָאל בְּהָאֵי אַפְרִיזוֹן, וְעָבִיד בֵּיהּ שְׁמוּשָׁא, וְאַפְרִישׁ בֵּין מִיזִן דְּבִסְטֵר יְמִינָא, וּבִין אֵינּוֹן מִיזִן (דְּבִסְטֵר שְׁמָאלָא). לְבָתֵּר אֲפִיק הֵהוּא אַפְרִיזוֹן, חַד דִּיוֹקָנָא, כְּגוֹוֹנָא דִּילֵיהּ. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (בראשית א) בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרִקִיעַ וּבִין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרִקִיעַ וַיְהִי כֵן. וְדָא אִיהוּ יוֹמָא תְנַיִנָא מְאִינּוֹן עֲצֵי הַלְבָנוֹן.

סְדוּרָא תְלִיתָאָה: אֶתְנַגִּיד מְסֻטְרָא דְאֲמֻצֵּעִיתָא, וּמְסֻטְרָא דִּימִינָא, (נ"א ומספיקא)

דשמאלא) חד יומא תליתא, דעביד שלמא בעלמא. ומתמן אתמשיכו איבין לכלא, ודא עביד שמושא בהאי אפריון, ואפיק זינא לזיניה. זינא לעובדין סגיאין, זינא דאתחזי ליה, וכל דשאין ועשבין ואילנין בכמה חילין. ואשתאר דיוקניה תמן, ואפיק זינא ההוא אפריון, כההוא גוונא ממש, ודא איהו יומא תליתא, דאתפליל מתרין סטרין, מאינון עצי הלכנון.

סדורא רביעא: אתנגיד ואתנהיר נהירו דשמושא, לאנהרא להאי אפריון, גו חשוף דיליה, ועאל ביה לאנהרא, ולא עביד ביה שמושא. עד יומא חמשא, דאפיק האי אפריון ההוא שמושא דנהירו, דעאל ביה ביומא רביעא, ואפיק ההוא אפריון בההוא גוונא ממש דההוא נהירו, ודא איהו יומא רביעא חד מאינון עצי הלכנון.

סדורא חמישא: אתנגיד חד משיכו, דרחישו (דף קכ"ח ע"א) דמיא, ועביד שמושא לאפקא ההוא נהירו, דסדורא דיומא רביעא, ועביד בהאי אפריון שמושא, ואפיק זינן לזיניה, אינון דאתחזי כההוא גוונא ממש, והאי יומא ממש ההוא שמושא, נתיר מפל שאר יומין. וכלא תליא עד יומא שתיתא, דאפיק אפריון כל מה דההו גניז ביה, דכתוב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה וגו'. ודא איהו יומא חמישא, חד מאינון עצי הלכנון.

סדורא שתיתא: דא איהו יומא, דאתקין כל האי אפריון, ולית ליה תקוונא, ולית ליה תקפא, בר מהאי יומא, פד אתא האי יומא, אתתקן האי אפריון, בכמה רוחין,

יום אחד שלישי שעושה שלום בעולם. ומשם נמשכים פרות לכל, וזה עושה שמוש באפריון הזה, ומוציא מין למינו. מין למעשים רבים, מין שגראה לו, וכל הדשאים והעשבים והאילנות בכמה חללות. ונשאר דיוקנו שם, ואותו אפריון מוציא מין פאותו גון ממש, וזהו יום שלישי שנכלל משני צדדים מאותם עצי הלכנון.

סדור רביעי: שופע ומאיר אור השמש להאיר לאפריון הזה תוך החשך שלו, ונכנס בו להאיר, ולא עושה בו שמוש. עד יום חמישי שמוציא אותו אפריון שמוש של אור שנכנס בו ביום רביעי, ומוציא אותו אפריון באותו גון ממש של אותו אור, וזהו יום רביעי אחד מאותם עצי הלכנון. סדור חמישי: שופעת משיכה אחת של רחש המים, ועושה שמוש להוציא אותו אור של סדור יום רביעי, ועושה באפריון הזה שמוש, ומוציא מינים למינו, אותם הנראים באותו גון ממש. יום זה שמש אותו שמוש יותר מכל שאר הימים, והכל תלוי עד יום הששי, שהוציא האפריון כל מה שהיה גנוז בו, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה וגו'. וזהו היום החמישי, אחד מאותם עצי הלכנון.

סדור ששי - זהו יום שהתקין את כל האפריון הזה, ואין לו תקון ואין לו תקף פרט ליום הזה. כשבא היום הזה, נתקן האפריון הזה בכמה רוחות, בכמה נשמות, בכמה עולמות יפות מראה. אותן שגראות לשבת בהיכל המלך. אף הוא נתקן ביפי כל שאר הימים

בכמה נשמתין, בכמה עולמותן שפירן בחיזו. אינון דאתחזון למיתב



שְׁהִיּוּ בַתְּחִלָּה, וּמִתְקִין אוֹתָם בַּתְּשׁוּבָה אַחַת, בְּרִצּוֹן, בְּשִׂמְחָה, תְּקוּן עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן.

וְאִזּוּ מִתְקַדֵּשׁ הָאֶפְרַיִם בְּקִדְשׁוֹת עֲלִיּוֹנוֹת וּמִתְעַטֵּר בְּעִטְרוֹתָיו, עַד שְׁעוֹלָה בְּעֲלִיָּה שֶׁל עֵטֶרָה שֶׁל מְנוּחָה, וְנִקְרָא שֵׁם עֲלִיּוֹן, שֵׁם קָדוֹשׁ, שֶׁהוּא שְׁבַת. מְנוּחַת הַכֹּל, תְּשׁוּבַת הַכֹּל, דְּבִקּוּת הַכֹּל, שְׁלִמְעֵלָה וּלְמַטָּה כְּאֶחָד. וְאִזּוּ כְּתוּב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) אֶפְרַיִם עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִי שֶׁזֹּכֶה לְאוֹתוֹ אֶפְרַיִם, זֹכֶה בְּכֹל, זֹכֶה לְשִׁבְתָּהּ בְּמְנוּחָהּ בְּצַל שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) בְּצַלּוֹ חֲמֻדָּתִי וְיִשְׁבַּתִּי. וְכַעַת שֶׁיִּשְׁבְּנוּ בְּצַל שֶׁל הַמְּנוּחָה הַזֶּה, יֵשׁ לָנוּ לְהִסְתַּכֵּל שֶׁלֹּא יִשְׁכַּחוּ אֶלָּא בְּצַל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הָאֶפְרַיִם, וְיֵשׁ לָנוּ לְעַטֵּר אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה בְּעִטְרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת עַד שֶׁיִּתְעוֹרְרוּ הָאֵילָנוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הָאֶפְרַיִם לְבַא עֲלֵינוּ בְּצַל אַחֵר.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרֹאשׁ וְאָמַר, וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תְּקִחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. וְיִקְחוּ לִי, מִי שֶׁרֹּצֵה לְהַשְׁתַּדֵּל בְּמַצְוָה וּלְהַשְׁתַּדֵּל בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צְרִיף שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדֵּל בּוֹ בְּרִיקְנוּת וּבְחֻסִּים, אֶלָּא צְרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בּוֹ בְּרֹאשׁ כְּפִי כַחוֹ. וְהָרִי בְּאֲנָנוּ דְבַר זֶה בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, יָאֵה לְאָדָם לְשִׂאת אוֹתָהּ הַשְׁתַּדְּלוּת שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים טו) אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ וְגו'.

וְאִם תֹּאמַר, הָרִי כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נה) לָכוּ שְׂבָרוּ וְאָכְלוּ וּלְכוּ שְׂבָרוּ בְּלוֹא כֶסֶף וּבְלוֹא מַחִיר יִיָּן וְחֻלְב, שְׁהָרִי הוּא בְּחֻסִּים, (וְהַשְׁתַּדְּלוּת בְּלֹא כֶסֶף) וְזוֹ הַשְׁתַּדְּלוּת לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

בְּהִיכָלָא דְּמִלְכָא. אוֹף אִיהוּ אֲתַתְּקֵן בְּשְׁפִירוֹ כָּל שְׂאָר יוֹמִין דְּהוּוּ בְּקִדְמִיתָא, וְאַתְקִין לוֹן בְּתִיאובְּתָא קְדָא, בְּרַעוּתָא בְּחֻדָּה, תְּקוּנָא דְלְעִילָא וְתַתָּא.

כְּרִין אֲתַקְדֵּשׁ הָאִי אֶפְרַיִם, בְּקִדּוּשֵׁין עֲלִיּוֹן וְאַתְעַטֵּר בְּעִטְרוֹי, עַד דְּסָלִיק בְּסָלִיקוּ דְעֵטְרָא דְנִיחָא, וְאִקְרִי שְׁמָא עֲלָאָה, שְׁמָא קְדִישָׁא, דְאִיהוּ שְׁבַת. נִיחָא דְכָלָא, תִּיאובְּתָא דְכָלָא, דְבִקּוּתָא דְכָלָא, דְעִילָא וְתַתָּא כְּחֻדָּא. וְכְדִין כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) אֶפְרַיִם עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָאן דְּזָכִי בְּהִהוּא אֶפְרַיִם, זָכִי בְּכָלָא, זָכִי לְמִיתָב בְּנִיחָא דְעִילָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) בְּצַלּוֹ חֲמֻדָּתִי וְיִשְׁבַּתִּי. וְהַשְׁתָּא דִּיתִיבְנָא בְּעִילָא דְנִיחָא דָא, אִית לֶן לְאַסְתַּכְלָא דְלָא יִתְבִּינֵן אֶלָּא בְּעִילָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, גּוֹ הֵהוּא אֶפְרַיִם. וְאִית לֶן לְאַעְטְרָא הָאִי אֲתַר, בְּעַטְרִין עֲלִיּוֹן, עַד דִּיתְעַרְוּן אֵילָנֵי דְהֵהוּא אֶפְרַיִם, לְמִיתֵי עֲלֶן בְּצַלָּא אַחֵרָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִישָׁא וְאָמַר, וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תְּקִחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. וְיִקְחוּ לִי, הָאִי מָאן דְּבָעֵי לְאַשְׁתַּדֵּל בְּמַצְוָה, וּלְאַשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֲצַטְרִיף דְלָא יִשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ בְּרִיקְנֵיָא וּבְמַגְנָא, אֶלָּא אֲצַטְרִיף לִיהּ לְכַר נֶשׁ לְאַשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ בְּדָקָא יְאוּת כְּפִנוּם חִילִיָּה. וְהָא אוּקִימָנָא מְלָה דָא בְּכַמָּה אַתְרֵי, יְאוּת לְמִיסַב בַּר נֶשׁ הֵהוּא אֲשְׁתַּדְּלוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. כְּמָה דְאֵת אָמַר (דְּבָרִים טו) אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ וְגו'.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה נה) לָכוּ שְׂבָרוּ וְאָכְלוּ וּלְכוּ שְׂבָרוּ בְּלוֹא מַחִיר יִיָּן

וְחֻלְב, דְּהָא אִיהוּ בְּמַגְנָא, (וְאַשְׁתַּדְּלוּתָהּ בְּלֹא כֶסֶף) וְאִיהוּ אֲשְׁתַּדְּלוּתָא דְקוּדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא. אֵלֶּא אֲשֶׁתְּדִלּוּתָא דְאֹרִייתָא, כָּל  
מָאן דְּבַעֵי זְכִי בְּהָ. אֲשֶׁתְּדִלּוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא לְמַנְדַּע לִיה, כָּל מָאן דְּבַעֵי זְכִי בִיה, בְּלֹא  
אֲגָרָא כָּלִל. אֲבָל אֲשֶׁתְּדִלּוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא דְקִימָא בְּעוּבְדָא, אָסִיר לְנִטְלָא לִיה  
לְמַגְנָא וּבְרִיקְנִיָּא, בְּגִין דְלֹא זְכִי בַּהֲהוּא  
עוּבְדָא כָּלִל, לְאַמְשַׁכָּא עֲלֵיה רִוּחָא דְקוּדְשָׁא,  
אֵלֶּא בְּאֲגַר שְׁלִים.

בְּסַפְרָא דְחַרְשֵׁי, דְאוּלִיף אֲשַׁמְדָּאי לְשַׁלְמָה  
מְלָכָא, כָּל מָאן דְּבַעֵי לְאַשְׁתְּדִלָּא  
לְאַעֲפְרָא מְגִינָה רִוּחַ מְסַאֲבָא, וְלֹאֲכַפְיָא רִוּחָא  
אַחְרָא. הַהוּא עוּבְדָא דְבַעֵי לְאַשְׁתְּדִלָּא בִיה,  
בַּעֵי לְמַקְנֵי לִיה בְּאֲגַר שְׁלִים, בְּכָל מַה דִּיבְעוּן  
מְגִינָה, בִּין זַעִיר בִּין רַב, בְּגִין דְרִוּחַ מְסַאֲבָא,  
אִיהוּ אֲזַדְמֵן תְּדִיר בְּמַגְנָא וּבְרִיקְנִיָּא, וְאֲזַדְבֵּן  
בְּלֹא אֲגָרָא, וְאָנִיס לְבַנֵּי נָשָׂא לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּהוּ,  
וּמִפְתִּי לֹון לְדִיירָא עֲמַהוּן, בְּכַמָּה פְתוּיִין,  
בְּכַמָּה אַרְחִין, סְטִי לֹון לְשׁוּוָּא דִינְרִיָּה  
עֲמַהוּן.

וְרִוּחַ קֹדְשָׁא לָאו הֵכִי, אֵלֶּא בְּאֲגַר שְׁלִים,  
וּבְאֲשֶׁתְּדִלּוּתָא רַב סְגִי, וּבְאֲתַדְפָּאוּתָא  
דְגַרְמִיָּה וּבְאֲתַדְפָּאוּתָא דְמִשְׁפָּנִיָּה, וּבְרַעוּתָא  
דְלַבִּיָּה וְנִכְפְּשִׁיָּה. וְלֹאִי דִיכִיל לְמַרְוּחַ לִיה,  
דִישׁוּי מְדוּרִיָּה עֲמִיָּה. וְעַם כָּל דָּא דִיָּהֶךְ בְּאַרְחַ  
מִישְׁר, דְלֹא יְסִטִי לִימְנָא וְלִשְׁמַאֲלָא, וְאִי  
לָאו, מִיד אֲסַתְּלַק מְגִינָה, וְאַתְרַחַק מְגִינָה. וְלֹא  
יְכִיל לְמַרְוּחַ לִיה פְּדַבְקְדָּמִיתָא.

וְעַד דָּא כְּתִיב, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ,  
מֵהָהוּא דְאַקְרֵי אִישׁ, דְאַתְגַּבַּר עַל יְצִרְיָה.  
וְכָל מָאן דְאַתְגַּבַּר עַל יְצִרְיָה, אַקְרֵי אִישׁ. אֲשֶׁר  
יְדַבְּנוּ לְבוּ, מָאִי אֲשֶׁר יְדַבְּנוּ לְבוּ. אֵלֶּא. (ד' ק"כ"ח  
ע"א) דִּיִּתְרַעֵי בִיָּה קֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְאַתְּ  
אָמַר (תהלים כז) לָךְ אָמַר לְבִי. (תהלים עג) צוֹר לְבַבִּי. (משלי טו) וְטוֹב לֵב. (רות ג) וַיִּיטַב

הוּא? אֵלֶּא הַשְׁתַּדְּלוּתָא שֶׁל הַתּוֹרָה  
- כָּל מִי שְׁרוּצָה לִזְכוּת בַּה.  
הַשְׁתַּדְּלוּתָא כְּדִי לְדַעַת אֶת הַקְּדוּשָׁה  
בְּרוּךְ הוּא - כָּל מִי שְׁרוּצָה, זֹוכֵה  
בּוּ בְּלִי שְׂכָר כָּלִל. אֲבָל הַשְׁתַּדְּלוּתָא  
בְּקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שְׁעוּמַתָּה  
בְּמַעֲשֵׂה, אָסוּר לְקַחַת אוֹתָהּ  
לְחִנְס וּבְרִיקְנוּת, כִּי אֵינְנוּ זֹוכֵה כֶּךָ  
בְּאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה כָּלִל לְהַמְשִׁיף עֲלֵינוּ  
רוּחַ הַקְּדוּשָׁה, אֵלֶּא רַק בְּשְׂכָר שְׁלִים.  
בְּסַפְרַי הַכְּשָׁפִים שֶׁלֹּאֵם אֲשַׁמְדָּאי  
לְשַׁלְמָה הַמֶּלֶךְ - כָּל מִי שְׁרוּצָה  
לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַעֲבִיר מִמֶּנּוּ רוּחַ  
טְמֵאָה וְלְכַפּוֹת רוּחַ אַחְרַת, אוֹתוֹ  
הַמַּעֲשֵׂה שְׁרוּצָה לְהַשְׁתַּדֵּל בּוּ,  
צְרִיף לְקַנּוּת אוֹתוֹ בְּשְׂכָר מְשֻׁלָּם  
כָּל מַה שְׁיָרִצּוּ מִמֶּנּוּ, בִּין קֶטֶן  
בִּין גְּדוֹל, מִשׁוּם שֶׁרוּחַ הַטְּמֵאָה  
מְזַדְמָנַת תְּמִיד בְּחִנְס וּבְרִיקְנוּת,  
וְנִמְכַרַת בְּלִי שְׂכָר, וְאוֹרֶסַת בְּגִי  
אָדָם לְשׁוֹרֹת עֲלֵיהֶם, וּמִפְתָּה  
אוֹתָם לְדוּר עַמָּם. בְּכַמָּה פְתוּיִים,  
בְּכַמָּה דְרָכִים, מְסַטָּה אוֹתָם לְשִׁים  
דִּינְרָה עַמָּם.

וְרוּחַ הַקְּדוּשָׁה אֵינָה כֶּךָ, אֵלֶּא בְּשְׂכָר  
שְׁלִים, וּבַהֲשַׁתְּדִלוּת רַבָּה וְגְדוּלָּה,  
וּבְטַהוּר עֲצֻמוֹ וּבְטַהוּר מִשְׁכָּנוֹ,  
וּבְרַצוֹן לְבוּ וּנְפִשׁוֹ. וְהַלֹּאִי שְׂכִיכּוֹל  
לְהַרְוִיחַ אוֹתוֹ שְׂיִשִּׁים מְדוּרוֹ עֲמוֹ,  
וְעַם כָּל זֶה שֶׁלֹּאֵךְ בְּדִרְף יִשְׂר, שֶׁלֹּא  
יְסַטָּה יְמִינָה וְשִׁמְאַלָּה, וְאִם לֹא -  
מִיד מְסַתְּלַק מִמֶּנּוּ וּמִתְרַחַק מִמֶּנּוּ,  
וְלֹא יִכָּל לְהַרְוִיחַ אוֹתוֹ כְּבַתְחִלָּה.  
וְעַד זֶה כְּתוּב וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה  
מֵאֵת כָּל אִישׁ, מֵאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא  
אִישׁ, שְׁמַתְגַּבַּר עַל יְצִרוֹ. וְכָל מִי  
שְׁמַתְגַּבַּר עַל יְצִרוֹ נִקְרָא אִישׁ.  
אֲשֶׁר יְדַבְּנוּ לְבוּ, מַה זֶה אֲשֶׁר  
יְדַבְּנוּ לְבוּ? אֵלֶּא שְׂיִתְרַצָּה בּוּ  
הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר  
(תהלים נז) לָךְ אָמַר לְבִי. צוֹר לְבַבִּי.  
וְטוֹב לֵב. וַיִּיטַב לְבוּ. אֵת כָּלִים

אָמַר (תהלים כז) לָךְ אָמַר לְבִי. (תהלים עג) צוֹר לְבַבִּי. (משלי טו) וְטוֹב לֵב. (רות ג) וַיִּיטַב

אמר בקדוש ברוך הוא. אף פאן - אשר ידבנו לבו, ממנו תקחו את תרומתי, שהרי שם נמצא ולא במקום אחר.

ומנין יודעים שהקדוש ברוך הוא מתרצה בו ושם בו את מדורו? פשוטאים שרצון אותו האיש (בשמה וברצון הלב) לרדף ולהשתדל אחר הקדוש ברוך הוא בלבו ונפשו ורצונו, ודאי אז שם יודעים שהשכינה שורה בו, ואז צריכים לקנות את אותו האיש בכסף שלם, (ולאשתדל אחריו) להתחבר עמו וללמד ממנו. ועל זה הראשונים היו אומרים, וקנה לך חבר - בשכר שלם יש לקנות אותו, כדי לזכות בשכינה. עד כאן צריך לרדף אחר הצדיק ולקנות אותו.

אף כף אותו הצדיק צריך לרדף אחר הרשע ולקנותו בשכר שלם, כדי שיעביר ממנו אותה זממה ויכפה את הצד האחר ויעשה לנפשו, כדי שיחשב עליו כאלו הוא ברא אותו. וזהו השבח שיתעלה בו הקדוש ברוך הוא יותר מכל שבח אחר, ועליה זו יותר מהכל. מה הטעם? כי הוא גרם לכפות את הצד האחר והצללות כבוד הקדוש ברוך הוא, ועל זה פתוב באהרן, (מלאכי ב) ורבים השיב מעון, וכתוב (שם) בריתי היתה אתו.

בא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע (ושב אליו) ומשתדל בו לעזוב דרך רעה, הוא עולה בשלש עליות מה שלא עולה כף שום איש אחר: גורם לכפות את הצד האחר; גורם שמתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו; וגורם להעמיד כל העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל האיש הזה

לבו. בלהו בקודשא בריך הוא קאמר. אף הכא אשר ידבנו לבו. מניה תקחו את תרומתי, דהא תמן אשתכח ולא באתר אחרא.

ומנא ידעינן דהא קדשא בריך הוא אתרעי ביה, ושוי מדוריה ביה. פד חמינן דרעותא דהוא בר נש, (בחדוה ברעותא דלכא) למרדף ולאשתדל אבתריה דקודשא בריך הוא בלביה ובנפשיה וברעותיה, ודאי תמן ידעינן דשריא ביה שכינתא. פדין בעינן למקני ההוא בר נש, בכסף שלים, (ולאשתדל אבתריה) לאתחברא בהדיה ולמילף מניה. ועל דא קדמאי הוו אמרי, וקנה לך חבר, באגר שלים בעי למקני ליה, בגין למזפי בשכינתא. עד הכא בעי למרדף בטר זפאה ולמקני ליה. אוף הכי, ההוא זפאה בעי למרדף בטר חייבא, ולמקני ליה באגר שלים, בגין דיעבר מניה ההוא זוהמא, ויתכפיא סטרא אחרא, ויעביד לנפשיה, בגין דיתחשב עליה, פאילו הוא ברא ליה. ודא איהו שבחא דסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא, תמיר משבחא אחרא, ואסתלקותא דא תמיר מפלא. מאי טעמא. בגין דאיהו גרים לאכפיא סטרא אחרא, ולאסתלקא יקרא דקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב באהרן, (מלאכי ב) ורבים השיב מעון, וכתוב (מלאכי ב) בריתי היתה אתו.

הא חזי, כל מאן דאחיד בידא דחייבא, (והיב לביה) ואשתדל ביה, למשבק ארחא בישא, איהו אסתלק בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא. גרים לאכפיא סטרא אחרא. וגרים דאסתלק קדשא בריך הוא ביקריה. וגרים לקיימא כל עלמא בקיומיה לעילא ותתא. ועל האי בר נש פתיב, בריתי היתה אתו החיים והשלום. וזכי למחמי בנין

לבנוי, וזכי בהאי עלמא,

וְזָכִי לְעֹלְמָא דְאַתִּי. כָּל מְאָרֵי דִינִין, לֹא יִכְלִין  
 לְמִדָּן לִיה, בְּהַאי עֹלְמָא וּבְעֹלְמָא דְאַתִּי. עֶאֱל  
 בְּתַרִּיסַר תְּרַעֵי, וְלִית מְאָן דִּימְחֵי בִידֵיהּ. וְעַל  
 דָּא כְּתִיב, (תהלים קיב) גְּבוּר בְּאַרְצֵן יִהְיֶה זְרַעו דִּיר  
 יִשְׂרָאִים יִבְרֹךְ. הוּן וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ  
 עוֹמְדַת לְעַד. זָרַח בְּחַשְׁפָּה אֹר לִישְׂרָאִים וְגו'.

בְּאֲדָרָא עֲלָאָה, קִימִין תְּלַת (ספרי) גְּוֹנִין.  
 וְאֵינֹון לְהֵטִין גּוֹ שְׁלֵהוּבָא חֲדָא,  
 וְהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא נְפָקָא מִסְטָרָא דְדָרוּם דְּאִיהוּ  
 יִמְיָנָא. וְאֵינֹון גְּוֹנִין מִתְפָּרְשֵׁן לְתַלַּת סְטָרִין.  
 חַד סְלִיק לְעֵילָא. וְחַד נְחִית לְתַמָּא. וְחַד  
 דְּאִתְחַזִּי, וְגַנְיִז בְּשַׁעְתָּא דְשִׁמְשָׁא נְהִיר.

גְּוֹנָא חֲדָא הֵהוּא דְסְלִיק לְעֵילָא, נְפָקָא,  
 וְהֵהוּא גְּוֹנָא אִיהוּ גְּוֹן חַוּוּר, נְתִיר  
 מִתְחַוּוּרֵי אַחְרָא. וְעֶאֱל בְּהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא  
 וְאַצְטַבַּע זַעִיר, וְלֹא אֲצַטַּבַּע, וְקִימָא הֵהוּא  
 גְּוֹן לְעֵילָא עַל רִישָׁא דְהֵהוּא אֲדָרָא. וּבְשַׁעְתָּא  
 דִּישְׂרָאֵל עֲאֲלִין לְבִי כְּנִשְׁתָּא וּמְצַלִּין צְלוּתְהוּן,  
 כַּד מְטָאן לְגֵאֵל יִשְׂרָאֵל, וְסִמְכִין גְּאוּלָּה  
 לְתַפְלָה, כַּדִּין גְּוֹן חַוּוּר, אִסְתַּלַּק עַל  
 רִישָׁא דְאֲדָרָא, וְאַתְעָבִיד לִיה כְּתָרָא (דְקִימָא).

וְכַרְוֹזָא נְפִיק וְאָמַר, זַכָּאִין אַתּוּן עֲמָא קְדִישָׁא,  
 דְעַבְדִּי טוֹב קָמִיה דְקוּדְשָׁא בְרִין הוּא,  
 וְרֹזָא דָא, (ישעיה לח) וְהַטוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי,  
 דְסָמִיךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה. בְּגִין דְהָא בְּהֵיָא  
 שַׁעְתָּא דְמָטוּ לְתַהֲלוּת לְאֵל עֲלִיוֹן, דְסְלִיק הֵי  
 גְּוֹן עַל רִישָׁא דְהֵהוּא אֲדָרָא, אַתְעַר הֵי  
 צַדִּיק, לְאַתְחַבְרָא בְּאַתְר דְאַצְטָרִיךְ, בְּרַחֲמֵי  
 בְּחִיבּוֹ בְּחֻדְוָה בְּרַעוּתָא. וְכָל שִׁיפִין פְּלָהוּ,  
 מִתְחַבְרֵן בְּתִיאֻבְתָּא חֲדָא אֲלִין בְּאֲלִין, עֲלֵאִין  
 בְּתַתְּאִין, וּבּוֹצִינִין פְּלָהוּ נְהִרִין וּמִתְלַהֲטִין,  
 וְכָלְהוּן קִימָא בְּחַבְרָא חֲדָא בְּהַאי צַדִּיק  
 דְאַקְרִי טוֹב, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (ישעיה ג)

כְּתוּב, בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוּן חַיִּים  
 וְהַשְׁלוּם. וְזוֹכָה לְרֵאוּת בְּנִים  
 לְבָנָיו, וְזוֹכָה בְּעוֹלָם הִזָּה וְזוֹכָה  
 לְעוֹלָם הַבָּא. כָּל בְּעָלֵי הַדֵּינִים לֹא  
 יִכּוּלִים לְדוֹן אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הִזָּה  
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. נִכְנַס בְּשָׁנִים עֶשֶׂר  
 שְׁעָרִים, וְאִין מִי שִׁימְחָה כִּידוּ.  
 וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים קיב) גְּבוּר  
 בְּאַרְצֵן יִהְיֶה זְרַעו דִּיר יִשְׂרָאִים  
 יִבְרֹךְ. הוּן וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ  
 עוֹמְדַת לְעַד. זָרַח בְּחַשְׁפָּה אֹר  
 לִישְׂרָאִים וְגו'.

בְּגָרְן - חֲדָר הַעֲלִיּוֹן, עוֹמְדִים  
 שְׁלֹשָׁה (עדי) גְּוִינִים, וְהֵם לוֹחֲטִים  
 בְּתוֹף שְׁלֵהֲבַת אַחַת, וְאוֹתָהּ  
 הַשְׁלֵהֲבַת יוֹצֵאת מִצַּד הַדָּרוּם,  
 שֶׁהוּא יִמִּין. וְאוֹתָם גְּוִינִים נְפָרְדִים  
 לְשְׁלֹשָׁה צְדָדִים. אַחַד עוֹלָה  
 לְמַעְלָה, וְאַחַד יוֹרֵד לְמַטָּה, וְאַחַד  
 שְׁנָרָה וְנִגְנוּ בְּשַׁעַת שֶׁשִׁמְשָׁם  
 מְאִירָה.

גְּוֹן אַחַד, אוֹתוֹ שְׁעוּלָה לְמַעְלָה,  
 יוֹצֵא, וְאוֹתוֹ גְּוֹן הוּא גְּוֹן לְבָן יוֹתֵר  
 מִלְבָּן אַחֵר. וְנִכְנַס בְּאוֹתָהּ  
 שְׁלֵהֲבַת וְנִצְבַּע מְעַט, וְלֹא נִצְבַּע,  
 וְעוֹמֵד אוֹתוֹ גְּוֹן לְמַעְלָה עַל רֵאשׁ  
 אוֹתוֹ הַגְּרָן. וּבְשַׁעַת שִׁישְׂרָאֵל  
 נִכְנַסִים לְבֵית הַכְּנֻסָּת וּמִתְפַּלְלִים  
 תְּפִלוּתֵיהֶם, כְּשִׁמְגִיעִים לְגֵאֵל  
 יִשְׂרָאֵל וְסוֹמְכִים גְּאֵלָה לְתַפְלָה,  
 אֲזִי אוֹתוֹ גְּוֹן לְבָן עוֹלָה עַל רֵאשׁ  
 הַגְּרָן וְנִעֲשֶׂה לוֹ כְּתָר (של יחיים).

וְהַכְּרוֹז יוֹצֵא וְאָמַר: אֲשִׁרְכֶם  
 הַעַם הַקְּדוֹשׁ שְׁעוֹשִׂים טוֹב לְפָנַי  
 הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא. וְסוּד זֶה -  
 (ישעיה לח) וְהַטוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי,  
 שְׁסוֹמְךָ גְּאֵלָה לְתַפְלָה. מִשׁוּם  
 שֶׁבְּשַׁעַת הַזֶּה שִׁמְגִיעִים לְתַהֲלוּת  
 לְאֵל עֲלִיוֹן, שְׁעוּלָה הַגְּוֹן הִזָּה עַל  
 רֵאשׁ אוֹתוֹ הַגְּרָן, מִתְעוֹרֵר הַצַּדִּיק  
 לְהִתְחַבֵּר בְּמָקוֹם שְׁצָרִיךְ בְּאַהֲבָה  
 וּבְחִיבּוּת, בְּחֻדְוָה וּבְרַצּוֹן. וְכָל  
 הָאִיבָרִים כָּלָם מִתְחַבְּרִים  
 בְּתַשׁוּקָה אַחַת אֵלָה בְּאֵלָה,

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

**ני לא תשכח מפני זרעו**  
**תקליטור**  
**אוצרות הזוהר**  
**ובו: 12.000**  
**ספרים, דרשות לשמיעה,**  
**קבצים ותמונות**  
**ועוד...**

**המאגר הגדול בעולם**  
**בעניני הזוהר הק'!**

**הרשב"י קובע:**  
**בספר הזוהר**  
**יצאו בני ישראל מזהגלות**

**ודקה בינים ההוא תקע ב שופר גדול!**

**ספר הזוהר היומי**  
 מחולק ל-154 ימים  
 ימות השנה

